

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 11. maj 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-239/17	Teglgaard og Fløjstrupgård (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i et kalenderår, og der derfor skal ske nedsættelse af landbrugerens direkte betalinger, jf. artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1782/2003 sammenholdt med artikel 66, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 796/2004, skal støttenedsættelsen da beregnes på baggrund af landbrugerens direkte betalinger a. i det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted, eller b. i det (senere) kalenderår, hvor den manglende overholdelse fastslås/konstateres? 2. Er resultatet det samme i henhold til de efterfølgende regler i artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med artikel 70, stk. 4 og stk. 8, litra a), i Kommissionens forordning nr. 1122/2009? 3. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i 2007 og 2008, men den manglende overholdelse først fastslås/konstateres i 2011, er det da Rådetsforordning nr. 1782/2003 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 796/2004, der finder anvendelse ved	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Kammeradvokaten	GA	17.05.18

	fastsættelsen cif støttenedsættelsen, eller er det Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 1122/2009, der finder anvendelse?			
C-517/16	Czerwiński 1. Må en national myndighed eller en national ret kontrollere en indplacering, der er foretaget i en erklæring som omhandlet i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, af en bestemt ydelse som en ydelse, der hører til en konkret gren af social sikring, som er nævnt i denne forordnings artikel 3? 2. Er den overgangspension, som er reguleret i lov af 19. december 2008 vedrørende overgangspensioner (Republikken Polens lovtidende af 2015, pos. 965 med senere ændringer), en ydelse ved alderdom som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra d), i forordning nr. 883/2004? 3. Er der ved manglende anvendelse af princippet om sammenlægning af forsikringsperioder (artikel 66 og 33. betragtning til forordning nr. 883/2004) på efterløn levet op til målsætningen om social tryghed, som følger af artikel 48, litra a), TEUF?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	30.05.18
C-633/16	Ernst & Young (sag forelagt af Sø- og Handelsretten) 1. Efter hvilke kriterier skal det vurderes, om en virksomheds adfærd/dispositioner er omfattet af forbuddet i artikel 7(1) i Rådets forordning nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser (forbuddet mod præimplementering), og forudsætter en gennemførelseshandling i artikel 7(1)'s forstand, at handlingen, helt eller delvist, faktisk eller juridisk, udgør en del af selve det kontrol skifte eller den sammenblanding af de deltagende virksomheders fortsættende aktiviteter, som - forudsat at tærskelværdierne er opfyldt - udløser pligten til anmeldelse? 2. Kan en opsigelse af en samarbejdsaftale som den i sagen foreliggende, som er afgivet under omstændigheder svarende til dem, der er beskrevet i forelæggelseskendelsens pkt. 1-20, udgøre en gennemførelseshandling omfattet af forbuddet i Rådets forordning nr. 139/2004, artikel 7(1), og efter hvilke kriterier skal det i så fald afgøres? 3. Gør det ved besvarelsen af spørgsmål 2 nogen forskel, om opsigelsen faktisk har medført konkurrenceretligt relevante markedsmæssige virkninger? 4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, bedes det oplyst, efter hvilke kriterier og med hvilken grad af sandsynlighed det i givet fald skal afgøres, om opsigelsen har medført sådanne markedsmæssige virkninger, herunder betydningen af at	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Kammeradvokaten	Dom	31.05.18

	sådanne virkninger om muligt kunne henføres til andre årsager?			

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-124/17	Vossloh Laeis Sagen vedrører: a. Er en bestemmelse i en medlemsstat, der opstiller som betingelse for, at en økonomisk aktør kan vise sin pålidelighed, at denne har gjort indgående rede for forholdene og omstændighederne i forbindelse med eventuelle skader som følge af overtrædelsen af straffeloven eller forsømmelsen gennem et aktivt samarbejde ikke blot med undersøgelsesmyndighederne, men også med den ordregivende myndighed, forenelig med bestemmelserne i artikel 80 i direktiv 2014/25/EU, sammenholdt med artikel 57, stk. 6, andet afsnit, i direktiv 2014/24/EU? b. I tilfælde af, at spørgsmål 1.a) besvares benægtende: Skal artikel 57, stk. 6, andet afsnit, i direktiv 2014/24/EU i sammenhængen da fortolkes således, at den pågældende økonomiske aktør for at vise sin pålidelighed i det mindste er forpligtet til at opklare sagen over for den ordregivende myndighed i et sådant omfang, at denne kan bedømme, om de trufne konkrete foranstaltninger til at vise aktørens pålidelighed (tekniske, organisatoriske og personalemæssige foranstaltninger samt skadeskompensation) er egnede og tilstrækkelige? c. For de i artikel 57, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU regulerede fakultative udelukkelsesgrunde udgør den maksimale udelukkelsesperiode i henhold til artikel 57, stk. 7, i direktiv 2014/24/EU tre år fra datoen for den relevante hændelse. Skal den relevante hændelse forstås allerede som realiseringen af de i artikel 57, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU anførte udelukkelsesgrunde, eller er det afgørende det tidspunkt, hvor den ordregivende myndighed har sikkert og holdbart kendskab til, at udelukkelsesgrunden foreligger? d. Er det dermed i tilfælde af en realisering af udelukkelsesgrunden i artikel 5[7], stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU i form af en økonomisk aktørs deltagelse i et kartel ophøret af karteldeltagelsen eller myndighedens opnåelse af sikkert og holdbart kendskab til karteldeltagelsen, der er den relevante hændelse som omhandlet i artikel 5[7], stk. 7, i direktiv 2014/24/EU?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	16.05.18
C-242/17	LEGO Sagen vedrører: a) Er EU-retten, og i særdeleshed artikel 18, stk. 7, i direktiv 2009/28/EF sammenholdt med Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2011/438 af 19. juli 2011, til hinder for en	Energistyrelsen	GA	16.05.18

	national lovgivning, såsom ministerielt dekret af 23. januar 2012, og især dekretets artikel 8 og 12, som pålægger andre og mere vidtgående specifikke byrder end dem, der påhviler aktører, som har tilsluttet sig en frivillig ordning, der har været genstand for en afgørelse, som Kommissionen har vedtaget i henhold til direktivets artikel 18, stk. 4? b) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal de økonomiske aktører, der indgår i produktets forsyningskæde – selv om der er tale om aktører, der alene handler som trader, dvs. som mellemmand uden fysisk rådighed over produktet – da betragtes som omfattet af de i spørgsmålet a) omhandlede EU-retlige bestemmelser?			
C-147/16	Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen Sagen vedrører: 1. Er en national ret, ved hvilken der er anlagt sag mod en forbruger med påstand om opfyldelsen af en kontrakt, og denne ret efter de nationale retsplejeregler alene er beføjet til ex officio at efterprøve, om påstanden er i strid med de nationale regler om den offentlige orden, beføjet til på tilsvarende måde, også i udeblivelsessager, ex officio at efterprøve og fastslå, om den pågældende kontrakt er omfattet af [Rådets] direktiv [93/13/EF af 5. april 1993] om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, således som dette direktiv er gennemført i belgisk ret? 2. Skal en fri undervisningsinstitution, der udbyder subsidieret undervisning til en forbruger, anses for en erhvervsdrivende i EU-retlig forstand for så vidt angår aftalen om udbuddet af denne undervisning mod betaling af et studiegebyr, der eventuelt forhøjes med beløb til tilbagebetaling af omkostninger, som undervisningsinstitutionen har afholdt? 3. Er en aftale mellem en forbruger og en fri subsidieret undervisningsinstitution angående denne institutions udbud af subsidieret undervisning omfattet af direktiv 93/13 [...], og skal en fri undervisningsinstitution, der udbyder subsidieret undervisning til en forbruger, anses for erhvervsdrivende i direktivets forstand med hensyn til aftalen om udbuddet af denne undervisning?	Justitsministeriet	Dom	17.05.18
C-325/16	Industrias Químicas del Vallés Sagen vedrører: 1) Er datoen for den i direktiv 2010/28/EU fastsatte frist med udtrykket »senest den 31. december 2010« i artikel 3, stk. 1, eller »[i]nden da« i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, ligeledes med henvisning til den 31. december 2010 i forbindelse med den frist på seks måneder, som der henvises til i ottende betragtning til direktiv 2010/28/EU, en endelig frist som følge af det formål, der kan udledes af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991, hvorefter medlemsstaterne ikke kan udvide fristen, således at beregningen heraf udelukkende kan ske i henhold til dette direktiv? 2) Såfremt det måtte fastslås, at	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	17.05.18

	fristen kan forlænges, skal afgørelsen herom da træffes uanset de nærmere procedureregler vedrørende anmodning om og vedtagelse af forlængelsen, eller, eftersom dette henhører under medlemsstaternes kompetence, skal den træffes i overensstemmelse med den nationale lovgivning, idet de i direktivets artikel 3, stk. 1, fastsatte procedureregler er rettet mod medlemsstaterne?			
C-585/16	Alheto Grundet antallet af forelagte spørgsmål i sagen, er nedenstående kun et uddrag. Sagen vedrører: 1. Følger det af artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, sammenholdt med artikel 10, stk. 2, i direktiv 2013/32 og artikel 78, stk. 2, litra a), TEUF, at: A) den tillader, at ansøgningen om international beskyttelse indgivet af en statsløs af palæstinensisk oprindelse, som er registreret som flygtning af De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), og som før indgivelsen af ansøgningen var bosat i dennes aktivitetsområde (Gazastriben), behandles som en ansøgning i henhold til artikel 1, afsnit A, i Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 1951 i stedet for som en ansøgning om international beskyttelse i henhold til denne konventions artikel 1, afsnit D, andet punktum, under forudsætning af, at ansvaret for at behandle ansøgningen er overtaget af andre end familiære eller humanitære grunde, og behandlingen af ansøgningen er reguleret ved direktiv 2011/95? B) den tillader, at en sådan ansøgning ikke kontrolleres med hensyn til betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, og Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af denne bestemmelse dermed ikke finder anvendelse? 2. Skal artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 sammenholdt med samme direktivs artikel 5 fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser som den i hovedsagen omhandlede i artikel 12, stk. 1, nr. 4, i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningelov, herefter »ZUB«), som i den gældende affattelse ikke indeholder nogen udtrykkelig bestemmelse om ipso facto-beskyttelse for palæstinensiske flygtninge og ikke indeholder den betingelse, at beskyttelsen af en eller anden grund er bortfaldet, samt således, at artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 er tilstrækkelig præcis og ubetinget og derfor har direkte virkning, således at den også finder anvendelse, uden at den person, som søger international beskyttelse udtrykkeligt har påberåbt sig den, hvis ansøgningen som sådan skal behandles i henhold til flygtningekonventionens artikel 1, afsnit D, andet punktum? [...]	Udenrigsministeriet	GA	17.05.18
C-642/16	Junek Europ-Vertrieb Sagen vedrører: Skal artikel 13, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 fortolkes således, at indehaveren	Lægemiddelstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	17.05.18

	af varemærket kan modsætte sig den fortsatte markedsføring af et medicinalprodukt, som er indført fra en anden medlemsstat, i produktets indre og ydre originalemballage, som af importøren er forsynet med en yderligere, udvendig mærkat, medmindre – det godtgøres, at varemærkeindehaverens brug af varemærkeretten til at modsætte sig markedsføring af de ometiketterede produkter under varemærket bidrager til en kunstig opdeling af markederne mellem medlemsstaterne – det påvises, at ometiketteringen ikke kan berøre produktets originale tilstand – det klart angives på emballagen, hvem der har foretaget ometiketteringen af produktet, og producentens navn klart angives – præsentationsmåden for produktet, som har været genstand for ometiketteringen, ikke er af en sådan karakter, at den kan være skadelig for varemærkets eller varemærkeindehaverens omdømme; etiketten må således ikke være defekt, af ringe kvalitet eller fremtræde ufærdig, og – importøren, forud for, at produktet, som har været genstand for ometikettering, udbydes til salg, underretter varemærkeindehaveren herom og efter dennes anmodning leverer en prøve af produktet.			
T-429/13	Bayer CropScience mod Kommissionen Påstande: Sagen antages til realitetsbehandling. Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 485/2013 af 24. maj 2013 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 for så vidt angår godkendelsesbetingelserne for aktivstofferne clothianidin, thiamethoxam og imidacloprid og om forbud mod anvendelse og salg af frø, som er behandlet med plantebeskyttelsesmidler, der indeholder disse aktivstoffer (EUT L 139 af 25.5.2013, s. 12) annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen	Dom	17.05.18
T-451/13	Syngenta Crop Protection m.fl. mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 485/13 annulleres i det hele, eller subsidiært annulleres den anfægtede forordning for så vidt som den indfører restriktioner for thiamethoxam (»TMX«), såsæd behandlet med TMX og varer indeholdende TMX. Den Europæiske Union, repræsenteret ved Europa-Kommissionen, tilpligtes at betale ethvert tab, som sagsøgerne har lidt som følge af Kommissionens tilsidesættelse af dens retlige forpligtelser, inklusiv renter. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	Dom	17.05.18
T-584/13	BASF Agro m.fl. mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 781/2013 af 14. august 2013 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 for så vidt angår godkendelsesbeting-	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	17.05.18

	elserne for aktivstoffet fipronil og om forbud mod anvendelse og salg af frø, som er behandlet med plantebeskyttelsesmidler, der indeholder dette aktivstof (EUT L 219, s. 22), annulleres. Subsidiært og alene for det tilfælde, at der ikke gives medhold i ovenstående, annulleres den anfægtede forordning, i det omfang den trækker tilladelsen til anvendelse og salg af solsikkekerner, der er behandlet med fipronil, tilbage. Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgenes omkostninger i forbindelse med denne sag.			
C-426/16	Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a. Er artikel 4, stk. 4, sammenholdt med artikel 2, litra k), i Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet ugyldig på grund af tilsidesættelse af artikel 9 i den europæiske menneskerettighedskonvention, artikel 10 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og/eller artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet disse artikler foreskriver, at slagtning af dyr ved særlige metoder, der er foreskrevet af religiøse ritualer, kun må ske uden bedøvelse, såfremt slagtningen finder sted på et slagteri, der er omfattet af forordning (EF) nr. 853/2004, mens regionen Flandern ikke har en tilstrækkelig kapacitet af sådanne slagterier til at imødekomme den efterspørgsel efter dyr slagtet uden bedøvelse, der opstår i anledning af den islamiske offerfest, og omkostningerne forbundet med at omforme midlertidige og af myndighederne godkendte og kontrollerede slagteanlæg til slagterier, der omfattes af forordning (EF) nr. 853/2004, til brug for offerfesten ikke synes relevante for gennemførelsen af de tilstræbte formål med hensyn til dyrevelfærd og den offentlige sundhed og således ikke synes at være proportionale hermed.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.05.18
Forenede sager C-569/16 og C-570/16	Bauer m.fl. 1. Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiel godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem to privatpersoner?	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	29.05.18
C-619/16	Kreuziger 1) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	29.05.18

	fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiel godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er udelukket, såfremt arbejdstageren ikke har ansøgt om den årlige betalte ferieperiode, selv om han havde mulighed herfor? 2) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiel godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er betinget af, at arbejdstageren af grunde, som han ikke har nogen indflydelse på, ikke har været i stand til at gøre brug af sin ret til årlig betalt ferie inden arbejdsforholdets ophør?			
C-287/17	Česká pojišťovna »Skal artikel 6, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner fortolkes således, at retten skal tilkende en sagsøger, der får medhold i en tvist om inddrivelse af en gæld, der hidrører fra en handelstransaktion som defineret i dette direktivs artikel 3 eller 4, et beløb på 40 EUR (eller det tilsvarende beløb i national valuta) samt kompensation for de med retssagen forbundne omkostninger, herunder kompensation for omkostningerne til en rykkerskrivelse til den sagsøgte for sagsanlægget, på det beløb, der er fastsat i medlemsstatens processuelle bestemmelser?«	Justitsministeriet	GA	29.05.18
C-526/16	Europa-Kommissionen mod Republikken Polen Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 2 og 3, i direktiv 2011/92 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (1), sammenholdt med bilag II og III til dette direktiv, idet den har undtaget projekter til søgning eller kortlægning af mineralressourcer ved hjælp af boreriger indtil en dybde på 5 000m — med undtagelse af boreriger i vandindvindingsområder, områder med beskyttede indre farvande og beskyttede naturområder i form af nationalparker, naturområder, naturreservater og »Natura 2000«-områder og disse områders ydre beskyttelseszoner, hvor boreriger med en dybde fra 1 000m er underlagt proceduren til vurdering af nødvendigheden af en miljøkonsekvensvurdering — fra proceduren til vurdering af nødvendigheden af en miljøkonsekvensvurdering, idet den for boreriger uden for vandindvindingsområder, områder med beskyttede indre farvande og de forskellige nævnte beskyttede naturområder samt disse områders ydre beskyttelseszoner, har fastlagt en tærskelværdi, der udløser nærværende sag, hvormed der ikke tages hensyn til alle de i bilag III til dette direktiv indeholdte væsentlige udvælgelseskræfter. — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	31.05.18

C-245/17	Pedro Viejobueno Ibáñez og Emilia de la Vara González – Kan afslutningen af skoleårets undervisningsperiode anses for et objektivi forhold, der begrundes, at de nævnte lærervikarer behandles anderledes end fastansatte lærere? – Er det i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling af disse lærervikarer, at de, når de afskediges ved afslutningen af undervisningsperioden, ikke kan afholde deres ferie i effektive fridage, idet disse erstattes med betaling af de tilhørende bidrag? – Er det foreneligt med princippet om forbud mod forskelsbehandling af disse ansatte, at begrebet arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse omfattes af en abstrakt bestemmelse som tillægsbestemmelse 18 til Ley Regional Ley 5/2012, de 12 de julio, de Presupuestos Generales de la Junta de Comunidades de Castilla-La Mancha para 2012 [lov nr. 5 af 12.7.2012 om det generelle budget for regionen Castilla-La Mancha], som af budgetbesparelseshensyn og med henblik på opfyldelse af underskudsmålene bl.a. ophævede anvendelsen af rammeaftalen af 10. marts 1994, der var blevet indgået mellem det spanske undervisnings- og videnskabsministerium og fagforeningen ANPE, offentliggjort ved Generaldirektoratet for Personale og Tjenesters beslutning af 15. marts 1994, (BOMECE af 28.3.1994), vedrørende betaling for ferie i juli og august for ansættelser på mere end fem og en halv måned samt for vikarer, og som foreskriver, at de ikke-universitetsansatte lærervikarer betales for ferier svarende til 22 hverdage, hvis personen var vikaransat for hele skoleåret, eller for de dage, der forholdsmæssigt svarer hertil?	Beskæftigelsesministeriet	GA	31.05.18
C-251/17	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: — Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF, idet den ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opfylde dom afsagt af Domstolen den 19. juli 2012 i sag C-565/10, Kommissionen mod Italien. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale en tvangsbøde på 346 922,40 EUR, med fradrag af en eventuel nedsættelse i medfør af den foreslåede formel for nedsættelse, for hver dags forsinkelse med opfyldelsen af dommen i sag C-565/10 fra den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, indtil den dato, hvor dommen i sag C-565/10 er opfyldt. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale et fast dagligt beløb på 39 113,80 EUR, med et samlet mindstebeløb på 62 699 421,40 EUR, fra datoen for afsigelsen af dommen i sag C-565/10 indtil den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, eller indtil den dato, hvor dommen i sag C-565/10 er opfyldt. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	31.05.18

Forenede sager C-626/15 og C-659/16	Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union (C-626/15) Påstande: — Rådets afgørelse af 11. september 2015, således som den er indeholdt i formanden for De Faste Repræsentanters Komités konklusion af 11. september 2015, hvormed der gives tilladelse til fremlæggelse af et oplæg på vegne af Unionen og dens medlemsstater om et fremtidigt forslag til Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis om etablering af et beskyttet havområde i Weddellhavet, optaget i kortfattet referat af 23. september 2015 af det 2554. møde i De Faste Repræsentanters Komité (dokument 11837/15, punkt 65, s. 19 og 20, og dokument 11644/1/15/REV) annulleres delvist, for så vidt som Rådet har fastsat, at oplægget skal fremlægges på vegne af Unionen og dens medlemsstater i stedet for på vegne af Unionen alene. —Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger. Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union (C-659/16) Påstande: — Rådets afgørelse af 10. oktober 2016 vedtaget ved en »I/A«-punktsnote vedrørende fastlæggelse af Unionens holdning til det 35. årsmøde i Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis (CCAMLR) (den 17.- 28. oktober 2016 i Hobart, Australien), annulleres delvis, for så vidt angår etableringen af tre havbeskyttelsesområder og etableringen af særlige videnskabelige undersøgelsesområder (dokument 12523/16 og dokument 12445/16). — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	31.05.18
Forenede sager C-259/16 og C-260/16	Confetra e.a. m.fl 1) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel [2], nr. 1), 1a) og 6), i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 2, litra a) – f), i lovdekret nr. [261]/1999 samt artikel 1, stk. 1, litra g) og r), sammenholdt med litra i) i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse tilsigter ligeledes at lade området for posttjenester omfatte vognmands-, speditør- og kurertjenester? 2) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 9, stk. 1, og [artikel 2], nr. 19), i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, samt proportionalitetsprincippet og rimelighedsprincippet til hinder for at anvende en national bestem-	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	31.05.18

	melse, nærmere bestemt artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. [261]/1999 samt artikel 8 i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse pålægger leverandørerne af vognmands-, speditør- og kurer-tjenester at indhente en generel tilladelse, som går ud over, hvad der er nødvendigt til at sikre de væsentlige krav inden for leveringen af posttjenester? 3) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 7, stk. 4, og artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, samt proportionalitetsprincippet og rimelighedsprincippet til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6, stk. 1a, og artikel 10, stk. 2, i lovdekret nr. 261/1999 samt artikel 11, stk. 1, litra f), og artikel 15, stk. 2, i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og artikel 9 i ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse pålægger leverandørerne af vognmands-, speditør- og kurer-tjenester at betale bidrag til udligningsfonden for befordringspligtigheder? 4) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6 og 10 i lovdekret nr. 261/1999 samt artikel 11, stk. 1, litra f), og artikel 15, stk. 2, i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og artikel 9 i ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som de ikke indeholder nogen vurdering af tilfælde, hvori et bidrag til udligningsfonden for omkostningerne til befordringspligtigheder kan anses for at være passende, og ikke fastsætter anvendelsesregler, der sondrer mellem de skattepligtiges subjektive situation og situationen på markederne?			
C-542/16	Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag e.a. 1 a) Omfatter [direktiv 2002/92] virksomhed, hvor forsikringsformidleren ikke har haft til hensigt at indgå en reel forsikringsaftale? Har det nogen betydning om fraværet af en sådan hensigt allerede forelå før eller først efter, at virksomheden blev	Erhvervsstyrelsen	Dom	31.05.18

	indledt? 1 b) Har det – i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning om formidleren ud over den fiktive virksomhed også har drevet en reel forsikringsformidlingsvirksomhed? 1 c) Har det – stadig i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning, at virksomheden udadtil fremstår for kunden som indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler? Har kundens, velbegrundede eller ugrundede, opfattelse af, hvorvidt der er tale om forsikringsformidling, nogen betydning?			
C-652/16	Ahmedbekova 1. Følger det af artikel 78, stk. 1 og 2, litra a), d) og f), i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde samt af tolvte betragtning til og artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning), at den begrundelse for en afvisning af ansøgninger om international beskyttelse, der er hjemlet i dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), udgør en bestemmelse med direkte virkning, som medlemsstaterne ikke må undlade at anvende, f.eks. idet de anvender gunstigere bestemmelser i national ret, hvorefter den første ansøgning om international beskyttelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først skal vurderes ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse? 2. Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 3, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en forælder på vegne af en ledsaget mindreårig, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen begrundes med, at barnet er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A? 3. Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 1, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet på vegne af en voksen person, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen i proceduren for den kompetente administrative myndighed alene begrundes med, at ansøgeren er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, og ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke har ret til at udøve erhvervsmæssig be-	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	31.05.18

	skæftigelse? 4. Kræves det i henhold til artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), sammenholdt med 36. betragtning til dette direktiv, at vurderingen af, hvorvidt der foreligger en velbegrunder frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast alene skal ske på grundlag af kendsgerninger og omstændigheder, der vedrører ansøgeren?5. Tillader artikel 4 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 36. betragtning hertil, og artikel 31, stk. 1, i direktiv 2013/32 en national retspraksis i en medlemsstat, hvorefter: a) den kompetente myndighed er forpligtet til at behandle ansøgninger om international beskyttelse indgivet af medlemmer af samme familie under ét, når disse ansøgninger begrundes med de samme kendsgerninger, i det konkrete tilfælde med den påstand, at blot et af familiemedlemmerne er flygtning, b) den kompetente myndighed er forpligtet til at udsætte proceduren vedrørende ansøgningerne om international beskyttelse, som er indgivet af de familiemedlemmer, der personligt ikke opfylder betingelserne for en sådan beskyttelse, indtil proceduren vedrørende ansøgningen indgivet af det familiemedlem, hvilken ansøgning er indgivet med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, er afsluttet, og er denne retspraksis også tilladt ud fra betragtninger om barnets tarv, opretholdelse af familiens enhed og respekt for retten til familie- og privatliv samt retten til at forblive i medlemsstaten, indtil behandlingen af ansøgningen er afsluttet, nærmere betegnet på grundlag af artikel 7, 18 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 12. og 60. betragtning til og artikel 9 i direktiv 2013/32, 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 23 i direktiv 2011/95, og 9., 11. og 35. betragtning til samt artikel 6 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse? 6. Følger det af 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 3 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 24. betragtning til og artikel 2, litra d) og j), artikel 13 og artikel 23, stk. 1 og 2, i samme direktiv, at en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede artikel 8, stk. 9, i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningeloven), på grundlag af hvilken også familiemedlemmer til en udlænding, der er blevet tildelt flygtningestatus, anses for flygtninge, såfremt dette er foreneligt med deres personlige status, og der ikke i			

	henhold til den nationale lovgivning foreligger grunde til at udelukke tildeling af flygtningestatus, er lovlig? 7. Følger det af ordningen vedrørende grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95, at et sagsanlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol mod den pågældendes hjemland, medfører, at denne tilhører en bestemt social gruppe som omhandlet i samme direktivs artikel 10, stk. 1, litra d), eller at sagsanlægget skal anses for at være en politisk anskuelse som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra e)? 8. Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten er forpligtet til at foretage en materiel prøvelse af nye grunde til international beskyttelse, der gøres gældende under retsforhandlingerne, men som ikke var anført under sagen til prøvelse af afgørelsen om afslag på international beskyttelse? 9. Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten under retssagen til prøvelse af afgørelsen om afslaget på international beskyttelse er forpligtet til at undersøge, om ansøgningen om international beskyttelse kan antages til behandling på grundlag af dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), såfremt ansøgningen i den anfægtede afgørelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først blev vurderet ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse?			
Forenede sager C-54/17 og C-55/17	Wind Telecomunicazioni m.fl. 1) »Er artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser (og navnlig henholdsvis artikel 24 og 25 i Codice del consumo (lov om forbrug)), ifølge hvilken praksis fra en telefonoperatør, der består i udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af visse telefontjenester (eksempelvis telefonsvarer eller navigering på internettet) på SIM-kortet, og i særdeleshed såfremt telefonoperatøren ikke kan gøres ansvarlig for yderligere særskilt konkret adfærd, kan kvalificeres som »utilbørlig påvirkning« og således som »aggressiv handelspraksis«, der kan forventes »væsentligt« at indskrænke gennemsnitsforbrugers valgfrihed eller adfærd? 2) Kan punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF [...] fortolkes således, at der foreligger »levering uden forudgående anmodning«, såfremt en mobiltelefonoperatør lader sin kunde betale tjenester i form af telefonsvarer eller navigering på internettet i en situation, som er kendetegnet ved – telefonoperatøren på tidspunktet for indgåelse af kontrakter om mobiltelefoni ikke korrekt har oplyst forbrugeren om, at tjenesterne i form af telefonsvarer og navigering på internettet er forhåndsindstillet på SIMkortet, hvilket bevirker, at disse tjenester potentielt kan benyttes af forbrugeren uden specifik	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	31.05.18

	indstilling (setting), – forbrugeren for reelt at benytte disse tjenester under alle omstændigheder skal foretage de nødvendige handlinger (eksempelvis indtaste nummeret på telefonsvareren eller betjene de kommandoer, som aktiverer navigering på internettet), – operatøren ikke kan gøres ansvarlig for dels den tekniske og operationelle fremgangsmåde ved forbrugers reelle brug af tjenesterne, dels oplysningerne om disse fremgangsmåder og prisen for tjenesterne, men udelukkende for den omhandlede udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstillingen af tjenesterne på SIM-kortet? 3) Er formålet med det »almindelige« direktiv 2005/29/EF i sin egenskab af »sikkerhedsnet« for forbrugerbeskyttelse samt tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i samme direktiv 2005/29/EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter vurderingen af overholdelsen af særlige forpligtelser ifølge sektordirektiv 2002/22/EF om forbrugerbeskyttelse henhører under anvendelsesområdet for det almindelige direktiv 2005/29/EF om ukorrekt handelspraksis, hvilket bevirker, at myndigheden med kompetence til at iværksætte foranstaltninger mod overtrædelser af sektordirektivet afskæres fra at gribe ind i alle de tilfælde, hvor der også er tale om ukorrekt/urimelig handelspraksis? 4) Skal specialitetsprincippet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF opfattes som et princip, der regulerer forholdene mellem lovgivninger (almindelig lovgivning og sektorlovgivninger), forholdene mellem bestemmelser (almindelige bestemmelser og specifikke bestemmelser) eller forholdene mellem myndigheder med kompetence til regulering af og tilsyn med de respektive sektorer? 5) Kan der kun være tale om begrebet »uoverensstemmelse« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF i tilfælde af radikal modstrid mellem bestemmelserne i lovgivningen om ukorrekt handelspraksis og andre EU-retlige bestemmelser, som regulerer særlige sektorbaserede aspekter af handelspraksis, eller er det tilstrækkeligt, at de pågældende bestemmelser indeholder en afvigende regulering fra lovgivningen om ukorrekt handelspraksis i forhold til den særlige karakter ved sektoren i et sådant omfang, at der opstår en kollision mellem bestemmelser (Normenkollision) i relation til en og samme konkrete situation? 6) Henviser begrebet »fællesskabsregler« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF kun til bestemmelserne i EU-retlige forordninger og direktiver samt bestemmelserne til direkte gennemførelse heraf, eller omfatter det også nationale lovgivnings- og reguleringsbestemmelser, der gennemfører EU-retlige principper? 7) Er dels specialitetsprincippet i tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF, dels artikel 20 og 21 i direktiv 2002/22/EF samt artikel 3 og 4 i direktiv 2002/21/EF til hinder for en			

	fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter det antages, at den almindelige lovgivning om ukorrekt handelspraksis altid skal anvendes i alle tilfælde, hvor der i en reguleret sektor – kendetegnet ved en »forbrugerorienteret« sektorlovgivning og hvor den sektorspecifikke myndighed er tildelt kompetencen til at fastsætte regler og sanktioner – udvises en adfærd, som kan henhøre under begrebet »aggressiv handelspraksis« som omhandlet i artikel 8 og 9 i direktiv 2005/29/EF eller handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv« i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, og dette herunder i det tilfælde, hvor der foreligger en sektorlovgivning til forbrugerbeskyttelse, der er baseret på EU-retlige bestemmelser og fuldt ud regulerer samme »aggressive handelspraksis«, handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv«, eller i alle tilfælde »ukorrekt handelspraksis«?			
C-68/17	IR 1) Skal artikel 4, stk. 2, andet led, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (herefter »direktiv 2000/78/EF«) fortolkes således, at kirken for en organisation som den, sagsøgte i den foreliggende sag udgør, på bindende vis kan bestemme, at der for så vidt angår krav om en redelig indstilling og loyal opførsel, som stilles til arbejdstagere i en ledende stilling, skelnes mellem arbejdstagere, der er medlemmer af kirken, og arbejdstagere, der er medlem i en anden kirke eller ikke er medlem i nogen kirke? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: a) Består der i den foreliggende retstvist en pligt til at undlade at anvende en bestemmelse i national ret, her AGG's § 9, stk. 2, hvorefter en sådan ulige behandling på grund af arbejdstagerens konfession er begrundet i henhold til kirkens selvforståelse? b) Hvilke betingelser stilles der i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i direktiv 2000/78/EF til krav til arbejdstagere i en kirke eller en anden organisation, der er nævnt i denne bestemmelse, om, at disse har en redelig indstilling til og er loyale over for organisationens etik?	Moderniseringsstyrelsen	GA	31.05.18
C-105/17	Kamenova Skal artikel 2, litra b), og litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis fortolkes således, at en fysisk persons virksomhed, som på et websted er registreret med henblik på salg af varer og samtidig har offentliggjort i alt otte annoncer om salg af forskellige varer via dette websted, er en erhvervsdrivende som omhandlet i artikel 2, litra b), udgør virksomheders handelspraksis over for forbrugerne som omhand-	Forbrugerombudsmanden	GA	31.05.18

	let i artikel 2, litra d), og er omfattet af direktivets anvendelsesområde i henhold til direktivets artikel 3, stk. 1?			
T-160/16	Groningen Seaports m.fl. mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger	Udenrigsministeriet Skatteministeriet	Dom	31.05.18
T-461/16	Kaddour mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/840 af 27. maj 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien, annulleres, for så vidt som de vedrører og/eller henviser til sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Erhvervsstyrelsen	Dom	31.05.18
T-163/17	Consorzio di Garanzia dell'Olio Extra Vergine di Oliva di Qualità mod Kommissionen Påstande: — Der gives sagsøgeren medhold, hvorved Kommissionen pålægges ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 268 og artikel 340, stk. 2, TEUF. — Sagsøgeren tilkendes erstatning for den materielle skade (lidt tab og tabt fortjeneste) og immateriel skade (på ry og omdømme), som er påført sagsøgeren. — Kommissionen tilpligtes at betale renter og morarenter. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	31.05.18